

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2006, sp. zn. 2006/888/jan/FTV, č. j. tic/2724/07, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2008, č. j. 7 Ca 132/2007 - 48,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobkyně FTV Prima, spol. s r. o. (dále též „stěžovatelka“), podala kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým přezkoumával rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „Rada“) o uložení pokuty za správní delikt podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) – zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 50 000 Kč byla uložena za vysílání pořadu Extra na programu Prima televize obsahující reportáže o erotickém modelingu a o zápasech téměř neoblečených žen v oleji dne 29. 5. 2006 od 19.15 hod.

Žalovaná Rada ve správním řízení posuzovala reportáže zařazené do vysílání dne 29. 5. 2006 od 19.18 hod. do 19.22 hod. a od 19.30 hod. do 19.34 hod. v rámci pořadu Extra. V napadeném rozhodnutí Rady byl pořad popsán takto:

„Erotický modeling: Reportáž o erotickém modelingu byla věnována případu čtyřicátnice Ch. M., matky devíti dětí, která chce po vzoru dvou svých dospělých dcer nastoupit na dráhu erotické fotomodelky. Hlavní hrdinka reportáže popisuje, jak se rozhodla stát se erotickou modelkou a vysvětluje, že kvůli tomu půjde na plastickou operaci. V reportáži se několikrát objevují záběry, na nichž jsou ženy s nahými ňadry, které mají erotický podtext. Ch. čtrnáctiletá dcera T. se svěřuje, že se chce také věnovat práci fotomodelky, pravděpodobně fotomodelky erotické, protože vyjadřuje obdiv ke svým sestrám, které takto již pracují.

Zápasy v oleji: Reportáž o zápasech téměř neoblečených žen v oleji byla věnována dvěma mladým ženám, které si vedle běžného zaměstnání přivydělávají po večerech a nocích předváděním zápasu v oleji a to pro pobavení hostů v baru či diskotéce. Na záběrech mají ženy oblečeny pouze spodní kalhotky – tanga a zápasí většinou vleže a do sebe vzájemně zapleteny. Produkce je stylizovaná, má zřetelný humorný podtext, ale nemá znaky uměleckého výkonu.“

Po analýze záznamu pořadu vydala žalovaná Rada dne 20. 12. 2006 (písemně vyhotoveno 19. 2. 2007) rozhodnutí o uložení pokuty. Jeho odůvodnění nejprve obsahuje popis posuzovaného pořadu, konstatuje námitky stěžovatelky, k nimž se následně vyjadřuje. Erotická tematika, tak jak byla prezentována, je shledána neakceptovatelnou pro předvedení dětem a mladistvým v pondělí 29. 5. 2006 v 19.15 hod., kdy mohou vysílání sledovat. V této souvislosti Rada uvedla, že předmětem správního řízení nebyla pouhá prezentace erotiky, jak namítala stěžovatelka, ale celkové vyznění reportáže. Upozorňuje na rozdíl mezi prezentací erotiky pro vzdělávací či umělecké účely a pro účely prvotního vzrušování či honby za senzací. V posuzovaném pořadu je totiž erotický modeling a eroticky motivované zápasy dívek v oleji představováno jako morálně nezávadné a normální podnikání. Též ukázka 14-ti leté dívky, která obdivuje své sestry za jejich práci erotických modelek a její zájem stát se také modelkou, je způsobilé svěst podobně mladé diváky k nápodobě. Erotická exhibice dívek zápasících v oleji je pak předváděna jako zcela normální součást života dívek s běžným zaměstnáním a jako dobře placený způsob relaxace. Podle všeobecného názoru prezentované činnosti vybočují z mezí morálky a normality a sledování příspěvku, jež je obsahuje, je pak zajisté schopno ohrozit zdravý morální a psychický vývoj dětí a mládeže. Blízký časový sled obou reportáží pak toto riziko ještě znásobil, neboť se jednalo o obdobné téma. K námitce stěžovatelky Rada srovnává vliv posuzovaného pořadu se zprávami o terorismu či zločinu; takové zprávy podle Rady ve zpravodajských relacích informují o důležitém celosvětovém dění a též se obvykle vyhýbají skutečně drastickým záběrům. Námitku stěžovatelky, že Rada nestíhá obdobná provinění jiných provozovatelů vysílání, Rada odmítla s tím, že je její povinností stíhat jakékoliv porušení zákona o vysílání, jakmile jej shledá. Rada nevyhověla návrhu účastníka na vypracování znaleckého posudku s odkazem na konstantní judikaturu správních soudů, podle níž je posudkem třeba pouze pro posouzení hraničních případů, o který se však v dané věci nejedná.

Rada shledala porušení povinnosti stanovené v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání ve způsobu zpracování erotické tematiky – záběry žen s odhalenými ňadry, úmysl 14-ti leté dívky věnovat se též kariéře modelky, vyznění reportáže v duchu honby za

senzací; záběry na téměř neoblečená propletená těla žen zápasících v oleji, provozování erotické show jako dobře honorovaný způsob relaxace – které mohlo ohrozit především mravní a psychický vývoj dětí a mladistvých. Též Rada konstatovala, že stěžovatelka byla na porušení této povinnosti již v minulosti upozorněna a sankcionována a odkázala na svá předchozí rozhodnutí.

Při stanovení výše pokuty žalovaná vycházela ze skutečnosti, že stěžovatelka provozuje celoplošné televizní vysílání, ovšem krátká stopáž posuzovaného pořadu mohla snížit okruh dětí a mladistvých, kteří jej sledovali. Taktéž bylo zohledněno, že pořad byl vysílán v hlavním vysílacím čase a stěžovatelka měla možnost obsah pořadu přizpůsobit požadavkům zákona o vysílání. Pokuta byla stanovena ve výši 50 000 Kč, při spodní hranici zákonné sazby.

Žalobu, kterou stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí podala ke správnímu soudu, městský soud dne 11. 1. 2008 zamítl, neboť ji neshledal důvodnou.

Stěžovatelka se kasační stížností z 11. 2. 2008 domáhá u Nejvyššího správního soudu zrušení rozsudku městského soudu v plném rozsahu, jelikož jej považuje za nezákonný a nepřezkoumatelný. V kasační stížnosti uvádí čtyři stížnostní body.

V prvním stěžovatelka vytýká rozsudku nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. K tomuto závěru dospěla zejména proto, že napadený rozsudek ani napadené správní rozhodnutí neobsahují popis skutku, z něhož by bylo zřejmé, jak byly naplněny jednotlivé složky skutkové podstaty správního deliktu (tj. popis skutku, jeho následku a příčinné souvislosti mezi skutkem a jeho následkem; tedy není zřejmé, v čem vysílání posuzovaného pořadu mohlo ohrozit fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých). V této souvislosti uvádí, že soud se zde vyrovnal s její žalobní námitkou pouze částečně, neboť posuzoval pouze to, zda je v popisu skutek specifikován tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Takový nedostatečný popis skutku nemůže být zákonným podkladem rozhodnutí o uložení pokuty, neboť by to v budoucnu znamenalo značný zásah do stěžovatelčiny právní jistoty (cituje k tomu rozsudek NSS ze 7.4. 2006, sp. zn. 6 As 19/2005). Též by tímto postupem byla pokutě odňata její preventivní funkce, neboť by nevěděla, vysílání jakých dějů se má napříště vyvarovat.

Jako druhou kasační námitku stěžovatelka uvádí nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesprávném vyhodnocení otázky rozsahu posuzování pořadu. Stěžovatelka trvá na tom, že pořad měl být posuzován jako celek, což dokládá systematickým a jazykovým výkladem povinností provozovatele vysílání zakotvených v ust. § 32 odst. 1 zákona o vysílání. Ke stejnému závěru lze pak podle jejího názoru dospět i čistě logickým výkladem ust. § 32 odst. 1 písm. g) citovaného zákona, sankcionování jednotlivých, z kontextu pořadu vytržených záběrů nebylo záměrem zákonodárce. Dále pak stěžovatelka ještě uvádí, že jde právě o aspekty pořadu, které nejsou ve slovním popisu děje vůbec zohledněny – pojetí pořadu, typ a jeho povaha, celkové vyznění, samotný název Extra atd. – které jsou i děti schopny správně vyhodnotit. V takovém postupu stěžovatelka spatřuje porušení zásady materiální pravdy.

Za třetí stěžovatelka vytýká vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, neboť nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu – žalovaná při rozhodování vycházela jen z kusého slovního popisu výňatků posuzovaného pořadu. Pro posouzení skutkového děje měla žalovaná podle stěžovatelky provést důkaz promítnutím celého pořadu, neboť pro hodnocení televizního pořadu je třeba vnímat jak mluvené slovo tak i obraz. V této souvislosti ještě stěžovatelka uvádí, že ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, určuje rozsah dokazování, který žalovaná nenaplnila, neboť při posuzování vycházela pouze z písemné zprávy. Jelikož se jednotliví členové Rady neseznámili s celým pořadem, ale rozhodovali jen na základě podkladu zpracovaného Úřadem Rady, nemohli si učinit celkový obraz o tom, zda popsané scény a situace nemohly být vytrženy z kontextu, apod.

Za čtvrté stěžovatelka rozhodnutí Rady vytýká, že bylo učiněno za porušení ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání, neboť stěžovatelka nebyla předem upozorněna na porušení zákonné povinnosti a nebyla jí stanovena lhůta k nápravě. S touto žalobní námitkou se podle jejího názoru soud vypořádal nedostatečně. Stěžovatelka zde odmítá argumentaci soudu, že k naplnění ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání postačí, byla-li stěžovatelka upozorněna na porušení dané povinnosti (zde stanovené ust. § 32 odst. 1 písm. g/ zákona o vysílání) kdykoliv v minulosti. Takový princip by vedl k právní nejistotě provozovatelů vysílání a k likvidaci určitých typů pořadů, mohl by vést také k výraznému omezení svobody projevu. Tento svůj závěr dokládá i rozsudkem Městského soudu v Praze z 2. 5. 2006, č. j. 8 Ca 2/2006 - 57.

Podle stěžovatelky se také soud nevypořádal s jejími žalobními tvrzeními, že upozornění podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání musí být skutkově vymezeno tak, aby bylo zřejmé o jaké porušení povinnosti se jedná, a že stěžovatelce nebyla poskytnuta lhůta k nápravě. Takovým postupem byla stěžovatelka zkrácena na svých procesních právech a na právu zjednat nápravu a případně tak předejít uložení pokuty.

Žalovaná Rada se k podané kasační stížnosti vyjádřila 1. 4. 2008 a především odkázala na své vyjádření k žalobě. Na svém závěru, že byla porušena povinnost obsažená v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání trvá. Informace poskytované prostřednictvím televize jsou dětskými diváky často přebírány a ukládány jako modely chování. Ohrožení chráněného zájmu spatřuje v tom, že pořad mohl být dětskými diváky sledován a svou tematikou založil přesvědčení o naprosté nevhodnosti jeho vysílání před 22. hodinou a že možnost ohrožení vývoje dětí a mladistvých není vyloučena.

Žalovaná dále uvedla, že skutek je přesně vymezen názvem pořadu, časem a datem jeho vysílání a programem, na němž byl vysílán, stejně tak správní rozhodnutí obsahuje popis scén, jimiž se Rada blíže zabývala. V tomto ohledu považovala rozhodnutí za bezvadné. Též má za to, že v odůvodnění svého rozhodnutí zřetelně vysvětlila všechny úvahy vedoucí ji ke stanovení pokuty. Považuje za v souladu s platnou právní úpravou své hodnocení možného ohrožení dětí z pohledu rodičů a veřejnosti. K námitce o nutnosti posuzovat celý pořad uvádí, že posuzovala pořad Extra a dospěla k závěru, že v jeho rámci se vyskytly scény, jež mohly ohrozit právem chráněný zájem. Námitku stěžovatelky, že nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu pořadu, odmítla žalovaná s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze z 26. 4. 2007, č. j. 6 Ca 366/2006, z něhož plyne, že podstatné je, zda měla Rada při posuzování pořadu k dispozici správní spis, který jí umožní

zjistit obsah posuzovaného pořadu. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Proto Rada navrhla kasační stížnost zamítnout.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem a splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (*„nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“*), v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (*„vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“*) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (*„nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“*). Jedná se tedy o důvody přípustné podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přičemž takové vady neshledal, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

K prvé skupině námitek (týkajících se nezákonnosti rozsudku městského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu a k absenci popisu toho, jak byl naplněn konkrétně ohrožovací následek posuzovaného deliktu a příčinná souvislost mezi skutkem a možným ohrožením) uplatněných též v žalobě městský soud uvedl, že popis skutku považuje za provedený dostatečně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným, jsou uvedeny podstatné skutečnosti ve slovním vyjádření pořadu. Přepis pořadu soud považuje za nikoliv mechanický přepis zvukového záznamu, neboť obsahuje též hodnocení ostatních prvků odvysílaného pořadu. Soud tak dospěl k jednoznačnému závěru, že pořad byl hodnocen celý. Stěžovatelka tudíž není pro budoucnost vystavena žádné právní nejistotě v otázce přijatelnosti jednotlivých vyjádření. Stejně tak byl shledán dostatečným popis skutku i v oznámení o zahájení řízení, jelikož podle něj byla stěžovatelka schopna ztotožnit pořad, jež byl důvodem pro zahájení řízení, a měla možnost se k němu vyjádřit.

Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že by popis skutku v rozhodnutí žalované byl nedostatečný. Ve správním rozhodnutí je nejprve ve výrokové části identifikován vysílaný pořad svým názvem, datem a časem vysílání a je zde v koncentrované formě uvedeno, jaké závadné prvky pořad obsahoval. V odůvodnění rozhodnutí je pak uveden přepis obsahu pořadu, z něhož je zřejmé, jaké scény žalovaná hodnotila. V následujících částech odůvodnění je uvedeno, které jevy v pořadu jsou shledány závadnými a konečně pak úvaha žalované, po níž dospěla k závěru, že jimi mohlo dojít k ohrožení zejména psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých. Nejvyšší

správní soud se tedy v tomto bodě ztotožnil s názorem městského soudu a námitku stěžovatelky shledává nedůvodnou.

Druhou kasační námitkou brojí stěžovatelka proti názoru městského soudu na rozsah posuzování pořadu a tvrdí, že pořad měl být žalovanou posuzován jako celek a jen vysíláním celého pořadu mohla být naplněna skutková podstata správního deliktu. K obdobně formulovanému žalobnímu bodu městský soud uvedl, že zákon o vysílání nezakotvuje povinnost posuzovat celý pořad. Městský soud je toho názoru, že stěžovatelka je povinna dodržovat zákonné povinnosti v celém vysílání a při porušení těchto povinností je podstatné, zda se tak stalo, nikoliv zda byl pořad posuzován jako celek nebo jen jeho část. Nejvyšší správní soud považuje nejprve za nutné připomenout jisté specifikum pořadu Extra - ten je totiž složen z více reportáží, které spolu obsahově vůbec nemusejí souviset a jsou odděleny vstupy moderátora „ze studia“. Tuto skutečnost měl Nejvyšší správní soud na paměti, když přezkoumával rozsudek městského soudu z pohledu druhé kasační námitky. Zdejší soud souhlasí se stěžovatelkou, že pro účely naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání je třeba posuzovat celý pořad. Nicméně je třeba též souhlasit s městským soudem v tom ohledu, že, je-li v jedné z reportáží (tedy v části pořadu) porušena zákonná povinnost způsobem naplňujícím skutkovou podstatu správního deliktu, nejsou zbylé části pořadu sto deliktní odpovědnost stěžovatelky zhojit. Uvedené platí právě v případech, kdy jednotlivé části pořadu nejsou v žádné obsahové souvislosti, ani neobsahují prvky, které by mohly zabránit porušení právem chráněného zájmu, např. komentář vhodnou formou vysvětlující dětem a mladistvým nevhodnost předvedených scén způsobem, který vylučuje možnost ohrožení jejich fyzického, psychického nebo mravního vývoje. Městský soud dospěl k závěru, že žalovaná tedy posoudila dvě zcela samostatné části pořadu, v nichž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Není tedy pochyb, že žalovaná posuzovala v daném případě celý pořad (o tom ostatně svědčí i text jejího rozhodnutí, kde výslovně uvádí, že „se nerozhodla zahájit správní řízení kvůli pouze prezentaci erotiky, nýbrž kvůli celkovému vyznění reportáže ...“ – srov. napadené rozhodnutí str. 3). Nejvyšší správní soud tedy shledal, že odůvodnění rozhodnutí žalované Rady i městského soudu není v této části v rozporu se smyslem zákona o vysílání.

K tomu stěžovatelka ještě poněkud nejasně uvádí, že v posouzení naplnění skutkové podstaty nebyly zohledněny určité aspekty pořadu, které ze slovního popisu děje nejsou patrné. Tuto námitku Nejvyšší správní soud hodnotil v rámci posouzení následující námitky, neboť se vztahuje právě k ní.

Jako třetí kasační námitku stěžovatelka uvádí vadu řízení spočívající v tom, že nebyl proveden důkaz promítnutím záznamu posuzovaného pořadu a skutková podstata tedy nemá oporu ve spisech. K obdobně formulované žalobní námitce městský soud nejprve zjistil, že pořad byl žalovanou posuzován celý, nikoliv jen jeho část. Taktéž městský soud v ustanoveních zákona o vysílání a správním řádu neshledal oporu pro závěr, že by Rada měla předepsaný postup pro provádění důkazu. Vypracování zprávy o pořadu považuje soud za dostatečné.

Nejvyšší správní soud také namítanou vadu neshledal. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že součástí podkladů pro rozhodnutí žalované byl i zvukově-obrazový záznam předmětného pořadu Extra, který ostatně tvoří přílohu správního spisu (na disku CD).

Rozhodnutí žalované je postaveno na zjištěních, které mohla žalovaná získat pouze detailním studiem předloženého zvukově-obrazového záznamu. Z toho dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí je postaveno na skutkových zjištěních majících původ ve zvukově-obrazovém záznamu předmětného pořadu, který je jeho formou existence *sui generis*. Podstatnou pro posouzení dané otázky je proto skutečnost, zda žalovaná při svém zasedání, kdy bylo rozhodováno o předmětné pokutě, měla k dispozici správní spis, jenž by jí umožnil zjistit obsah předmětného pořadu, resp. zda měla možnost porovnat a zhodnotit, zda předmětný pořad obsahuje prvky, které mohly ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Přitom pro posouzení této otázky není významné, zda analýzu zvukově-obrazového záznamu pořadu provedla přímo žalovaná, anebo Úřad žalované jako její organizační složka, a zda se žalovaná jako kolegiální orgán seznámila s obsahem posuzovaného pořadu odvíšlaného stěžovatelkou bezprostředně shlednutím projekce audiovizuálního díla, anebo prostřednictvím analýzy pořadu provedené Úřadem žalované. Z tohoto důvodu pak Nejvyšší správní soud odmítl i námitku stěžovatelky o porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť Úřad žalované je vytvořen, aby pro žalovanou zajišťoval úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením její činnosti a je jejím orgánem (ust. § 11 odst. 2 zákona o vysílání). Není tedy dost dobře možné oddělovat Radu jako rozhodovací orgán a Úřad jako její „servisní zabezpečení“.

Rada v rozhodnutí přesně uvedla, že posuzovala celé vyznění pořadu a z jakého hlediska hodnotila možné ohrožení mravního a psychického vývoje dětí; neomezila se tedy jen na hodnocení výroků zaznamenaných v přepise anebo na záběry v analýze zapsané. Stěžovatelka by mohla s takovou námitkou (vadnost skutkových zjištění a z nich vyplývající skutkový závěr) uspět pouze za situace, kdy by bylo lze shledat, že žalovaná Rada vzala při svém rozhodování v úvahu skutečnosti, které nevyšly v řízení najevo, anebo pokud by pominula rozhodné skutečnosti, které byly prokázány anebo vyšly najevo. O takovou situaci se však zjevně nejedná: Rada podle zákona o vysílání monitoruje vysílání televize, což činí za pomoci techniky, kterou k tomu zvolí. Zvukově obrazový záznam pořadu na určitém nosiči představuje dokument vzešlý z činnosti Rady (zde nutno opětovně podotknout, že je lhostejno, zda z činnosti Úřadu či činnosti Rady samotné); právně významnou skutečností zde je obsah vysílaného pořadu (to plyne ze skutkové podstaty deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d/ zákona o vysílání). Již k zahájení řízení o udělení pokuty je třeba seznámit se s obsahem vymezeného pořadu. Takový úkon nelze provést jinak než zhlédnutím (a slyšením) zvukově obrazového záznamu. Analýza záznamu prováděná Úřadem, která je obsahem správního spisu, pak má obecné náležitosti protokolu (§ 18 správního řádu) svědčícího o tom, co bylo viděno a slyšeno. Stěžovatelka nemůže pochybovat o tom, že Rada (Úřad) pořad viděla a slyšela, (neboť o tom svědčí analýza a odůvodnění rozhodnutí), nýbrž může zpochybnit správnost a úplnost zachycených dějů a jejich hodnocení. Pokud se dovolává, že popis obsahu není úplný, pak musí současně sdělit v čem a jaké má tento nedostatek důsledky, stejně pak, pokud jde o případná zkreslení apod. Jestliže Rada v odůvodnění rozhodnutí hodnotí celkové vyznění pořadu, pak stěžovatelka nemůže uspět s námitkou, že hodnotila pouze vytržené výroky či výjevy (natož že pořad vůbec neviděla). Řízení před Radou jako specifickým orgánem nadaným pravomocí monitorovat televizní vysílání a vyvozovat z tohoto monitoringu důsledky v oblasti správních deliktů nese specifické znaky, které neodpovídají jiným typům řízení o správních deliktech; jde o to, že Rada sama svou činností ještě ve stádiích před zahájením správního řízení udělení pokuty již zjišťuje obsah vysílaných

pořadů. Jde o obdobu situace správního orgánu, jenž je nadán pravomocí kontrolovat plnění určitých povinností a současně rozhodováním o sankcích za jejich porušení; takový orgán vyhotoví protokol o kontrole, při níž zjistí porušení zákona, a ten (protokol o kontrole) se pak stane podkladem pro rozhodnutí v sankčním řízení. V řízení o uložení pokuty v takovém případě nikdo nebude zpochybňovat, že takový správní orgán znal obsah kontrolního protokolu, jenž je součástí správního spisu (příčemž Nejvyšší správní soud ve své úřední činnosti neviděl případ, že by se potenciální delikvent domáhal provedení důkazu přečtením protokolu (listiny) ze strany správního orgánu a vyhotovení protokolu o tomtéž). Ze strany Nejvyššího správního soudu jde ve vztahu k utváření skutkového podkladu pro rozhodnutí o setrvalý a dlouhodobě zastávaný názor vyjadřovaný kupř. v řadě rozhodnutí 4. senátu (za všechny srov. např. sp. zn. 4 As 38/2007), jež nebyla zpochybněna ani při přezkumu těchto rozhodnutí ze strany Ústavního soudu (srov. např. usnesení sp. zn. IV ÚS 2449/08, sp. zn. IV. ÚS 1979/08, sp. zn. III. ÚS 2122/08). Šestámu senátu je známo, že dílčím způsobem z této konstantní judikatury zcela ojediněle vybočil 2. senát zdejšího soudu (sp. zn. 2 As 59/2008) – změnu judikatury by však relevantně byl oprávněn přinést pouze rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jemuž taková otázka však předložena nebyla.

Čtvrtou kasační námitkou stěžovatelka napadala postup žalované, který způsobil nezákonnost jejího rozhodnutí, neboť stěžovatelku neupozornila před udělením pokuty na porušení zákona v souladu s ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Městský soud v přezkoumávaném rozsudku argumentaci k tomuto žalobnímu bodu stěžovatelky odmítl s tím, že upozorňovací povinnost, která je specifickým institutem mediálního práva a ve správním trestání nemá obdoby, se vztahuje pouze na porušení zákona nikoliv na každý skutek, v posuzovaném případě tedy byla povinnost Radou splněna.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že smyslem ustanovení § 59 zákona o vysílání je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za delikt ní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Podle Nejvyššího správního soudu v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Takové informace se stěžovatelce dostalo ze strany žalované, a to především v souvislosti s vysíláním reality show VyVolení, což je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti. Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nereprízoval. Posouzení této otázky městským soudem tak bylo dostatečné a námitka důvodná není.

Městský soud vycházel ze setrvalé zastávaného názoru Nejvyššího správního soudu, který zdejší soud zaujal například v rozsudcích z 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90, z 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, a z 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120. Namítá-li stěžovatelka nepřezkoumatelnost z toho důvodu, že soudem formulovaný názor není „jasnou normou“ pro příští situace, nelze jí přisvědčit. Z předchozí judikatury je zřejmé, že povinnost upozornění podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání se váže spíše k porušení

zákonné povinnosti než ke konkrétnímu skutku. Je věcí soudního přezkumu určit, zda případně správní orgán (žalovaná) nevybočil z mezí povinnosti předchozího upozornění, tj. zda není vazba mezi upozorněním a konkrétním postihovaným skutkem příliš „tenká“ či zda vůbec nechybí. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že by bylo lze formulovat konkrétní časovou (či dokonce i materiální) hranici, za níž již souvislost mezi upozorněním a skutkem neexistuje. Ostatně tato úloha by případně náležela spíše zákonodárci než soudu.

V této souvislosti dále stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nevypořádal s její námitkou, že jí nebyla žalovanou poskytnuta lhůta k nápravě, jak požaduje zákon. Ve světle právě uvedeného je tato námitka zjevně nedůvodná, neboť povinnost poskytnutí lhůty k nápravě je v ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání spojena právě s upozorněním na porušení povinnosti. Právě řečené lze tedy obdobně aplikovat i na povinnost poskytnout lhůtu k nápravě.

Stěžovatelka také upozorňuje, že se městský soud s její žalobní námitkou nevypořádal zcela, neboť se nezabýval jejím tvrzením, že v upozornění má být skutkově vymezeno porušení povinností. Tato námitka stěžovatelky je zcela nedůvodná, neboť jednoznačná odpověď na ni (resp. její bezpředmětnost) plyne z odůvodnění rozsudku. Městský soud dospěl k závěru, že upozornění se nevztahuje ke konkrétnímu skutku ale k porušení konkrétní zákoné povinnosti, je tedy nemožné, aby zároveň bylo porušení skutkově vymezeno. Odmítnutí žalobní námitky tedy bylo obsaženo již v předchozích úvahách městského soudu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. To by náleželo žalované, neboť měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně
senátu